

prism

คดีฆาตกรรม หุ่นเชิดยามราตรี

真夜中のマリオネット

บิกิตะ ชินัน เซียน
วิริยา ไพศาลกุล แปล

คุณพร้อมจะถูกบั่นหัวแล้วหรือยัง...
กับคดีสังหารโหดและหั่นศพในยามค่ำคืน
ที่ทุกคนมีสิทธิ์ตกเป็นหุ่นเชิด
แต่มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เป็นนักเชิดหุ่น!

prism

คดีฆาตกรรมหุ่นเชิดยามราตรี

真夜中のマリオネット

มิกิโตะ ชิเน็น

เขียน

วิริยา ไผศาลกุล

แปล

“คดีที่เขย่าขวัญสังคมขนาดนี้ ต้องตีพิมพ์เป็นหนังสือขายได้แน่ๆ”

- มิกิโตะ ชิเน็น

การอ่านดีจากรากหญ้าสู่สังคม

คดีฆาตกรรมหุ่นเชิดยามราตรี

真夜中のマリオネット

prism

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

MAYONAKA NO MARIONETTE

Copyright © 2024 Mikito Chinen

Thai translation rights arranged with Straight Edge Inc.

through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Kana Japanrights Agency, Bangkok

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9498-6

เผยแพร่ครั้งแรก กันยายน 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ ฤษณีย์ วิรัชกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนา ศิริวรรณนวิ • บรรณาธิการ อาทิตา เกี้ยวสุวรรณ • บรรณาธิการต้นฉบับ ณัฐ ตั้งภูมิ

ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปก นวพรรษ เอื้อพัทธยากร

ออกแบบรูปเล่ม วรรณศิลป์ สุวิหะเสถียร, จิรณีย์ คำจันทร์

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์ • พิสูจน์อักษร สุดชนา กิ่งก้าน, วรรณพร อาสนวิทยา

คำนำสำนักพิมพ์

มิกิโตะ ชิเน็น คือหนึ่งในนักเขียนนิยายแนวสืบสวนสอบสวนชาวญี่ปุ่นที่นักอ่านไทยรู้จักเป็นอย่างดี ด้วยฝีมือการเขียนที่โดดเด่น การหักมุมเหนือความคาดหมาย รวมถึงการผสมผสานเรื่องราวในวงการแพทย์เข้ากับคดีฆาตกรรมได้อย่างลงตัว ทำให้ผลงานของเขาล้วนเข้มข้นและน่าติดตาม รวมถึงนิยายเล่มนี้ด้วย

เรื่องราวเริ่มต้นขึ้นเมื่อชายหนุ่มรูปงามประสบอุบัติเหตุและถูกส่งตัวมายังโรงพยาบาล แพทย์สาวประจำห้องฉุกเฉินช่วยชีวิตของเขาไว้ได้ทันช่วงที่ ก่อนจะมารู้ในภายหลังว่าชายหนุ่มที่ตนช่วยไว้คือผู้ต้องสงสัยในคดีฆาตกรรมต่อเนื่อง ยิ่งไปกว่านั้นหนึ่งในเหยื่อของฆาตกรโหดรายนี้คือชายที่เธอรักสุดหัวใจ ด้วยความอยากแก้แค้นให้ชายผู้เป็นที่รัก เธอจึงคิดจะสังหารชายหนุ่มแต่จรรยาบรรณแพทย์กลับรั้งเธอเอาไว้ อีกทั้งเขายังยืนยันกรานว่าตนถูกใส่ร้าย แล้วเรื่องจริงเป็นอย่างไรกันแน่...

เรื่องราวนี้อาจมีคนคอยชักใยอยู่เบื้องหลัง ว่าแต่...ใครกันที่เป็นหุ่นเชิด และใครคือนักเชิดหุ่นตัวจริง คุณพร้อมที่จะโดนปั่นหัวแล้วหรือยัง หากพร้อมแล้ว เชิญพลิกหน้าถัดไปได้เลย!

คำนำผู้แปล

คดีฆาตกรรมพรากคู่หมั้นของแพทย์สาวประจำแผนกฉุกเฉินไป อากิโอะจมกับความเศร้าอยู่ครึ่งปี ก่อนที่เด็กหนุ่มแปลกหน้าจะถูกถามเข้าโรงพยาบาลมาในกลางดึกคืนหนึ่ง ตำรวจบอกว่าเด็กหนุ่มคนนี่คือฆาตกรที่ฆ่าคู่หมั้นเธอ แต่เจ้าตัวกลับยืนยันกรานหนักแน่นว่าตนเพียงถูกใส่ร้าย

หัวใจของอากิโอะปรารถนาการแก้แค้น ทว่าเธอไม่อาจใช้มือที่มีไว้รักษาชีวิตสังหารผิดคน แพทย์สาวจึงต้องลงมือสืบหาความจริงร่วมกับเรียวซูเกะ เด็กหนุ่มหน้าหวานซึ่งไม่มีใครระบุได้ว่าเป็นแพะรับบาปหรือฆาตกร

นอกจากปมปริศนาซึ่งผูกไว้อย่างแยบยลแล้ว งานเขียนของคุณมิกิโตะ ชิเน็น เล่มนี้ยังมีมิติด้านอารมณ์ที่จับใจ ความรู้สึกอันซับซ้อนและสับสนในแต่ละหน้ากระดาดจะทำให้ทุกคนที่เคยเผชิญกับความสูญเสียต้องสะท่อนใจ

ผู้แปลต้องขอขอบคุณแม่ คุณหมอฟูลิ้มและที่ปรึกษา
ฟรีแลนซ์ ผู้ช่วยตรวจทานศัพท์ทางการแพทย์ต่างๆ ตลอด
การแปล บรรณาธิการเล่ม ผู้ตรวจแก้และเกลาสำนวนภาษาอย่าง
ละเอียด และทีมงานของทางสำนักพิมพ์ที่ช่วยรังสรรค์หนังสือ
เล่มนี้ออกมาอย่างสวยงาม

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่เลือกหยิบหนังสือ
เล่มนี้ขึ้นมา ขอให้ทุกท่านสนุกกับการอ่านนะคะ

วิริยา ไพศาลกุล

สารบัญ

บทที่ 1	ผู้มาเยือนกลางดึก	1
บทที่ 2	เด็กหนุ่มชเรอดิงเงอร์	119
บทที่ 3	บทเพลงเร่ร่อนของเหล่าตุ๊กตา	232
บทส่งท้าย		345

บทที่ 1

ผู้มาเยือนกลางดึก

1

เสียงสัญญาณเตือนแผดก้อง เหนือเย็นดูน้ำแข็งไหลลงมาตามแผ่นหลัง

ผู้ป่วยร่างอวบเล็ดนอนอยู่บนเตียงรักษาตรงหน้า อายุ น่าจะเพิ่งสิบต้น ๆ เท่านั้น ใบหน้าบวมเป่งเปราะเปื้อนโลหิตสีแดงคล้ำ ร่างกายท่อนบนผ่ายผอมจนเห็นซี่โครง กระทั่งเพศ ก็ยังระบุไม่ได้

“คุณหมอคะ เปิดเส้นรียบร็อยแล้วค่ะ! รบกวนอก คำสั่งด้วย!”

หญิงสาวฟังเสียงที่เต็มไปด้วยความร้อนรนของพยาบาล ขณะตัวตลึงตาไปยังมอนิเตอร์ข้างเตียง เธอมองตัวเลขที่แสดงค่าอยู่บนจอ หัวใจปล้นหนวาวบราวกับมีมือเย็นเฉียบคว้าหัมบเอาไว้

ค่าความอิ่มตัวของออกซิเจนในเลือดต่ำมาก ส่วนค่าความดันโลหิตนั้นมีข้อความ “วัดค่าไม่ได้” กะพริบถี่

ท่าไม้กัน จากรายงานของหน่วยกู้ชีพ สัญญาณชีพควรจะ

คงที่แท้ๆ แพทย์ฝึกหัด¹อย่างเราถึงได้เป็นคนมาดูก่อน...

“อาจารย์อารามากี่ละคะ!” หญิงสาวตะโกนเสียงแหบพร่า

“อาจารย์อารามากำลังไปส่งคนไข้ใส่เตียงอีกสเปคนเมื่อไหร่
เข้าห้องผ่าตัด ยังติดต่อกันไม่ได้เลยคะ”

คำตอบของเจ้าหน้าที่ธุรการด้านในจุดเธอลงสู่หลุมลึกแห่ง
ความสิ้นหวังและสับสน

“คุณหมอยังไงคะ ช่วยออกคำสั่งด้วยคะ”

หญิงสาวทำไม่ได้แม้แต่จะตอบรับคำเร่งเร้าของพยาบาล
เธอรีบยื่นมือไปยังบริเวณลำคอของผู้ป่วย สัมผัสได้ถึงความ
อุ่นของเลือดผ่านถุงมือยาง แต่กลับคลำไม่พบชีพจรที่เส้นเลือด
แดงใหญ่ตรงลำคอ

“ไม่เจอ...ชีพจร...”

“หัวใจหยุดเต้นหรือคะ! จะซีพีอาร์ไหม จะทำยังไงคะ!”

ใช่แล้ว ซีพีอาร์...ต้องกู้ชีพจรถลับมา...

ภาพตรงหน้าห่างไกลความเป็นจริงไปทุกที หญิงสาว
ป็นขึ้นเตี้ยด้วยความรู้สึกเหมือนถูกใครบางคนชักเชิดร่างกาย
เธอซ่อนฝ่ามือทั้งสองบนแผ่นอกซึ่งแทบจะไร้ไขมันและกล้ามเนื้อ
ชั่วขณะที่ตั้งใจจะกดกระดูกกลางอก หญิงสาวพลันเห็นลำคอ
ของผู้ป่วยและตระหนกจนสับสนหายใจ เส้นเลือดดำใหญ่ตรงลำคอ
พุ่งเด่นขึ้นมา ดูราวกับงูตัวเล็กกำลังเลื้อยอยู่บนผิวหนัง

¹ แพทย์ที่ฝึกปฏิบัติงานจริงในโรงพยาบาลเป็นเวลา 2 ปีหลังสอบ
ใบประกอบวิชาชีพเวชกรรมผ่านตามระบบของประเทศญี่ปุ่น เรียนไปตาม
แผนกต่างๆ ของโรงพยาบาลเพื่อฝึกงาน โดยมีแพทย์ผู้สอนของแต่ละแผนก
คอยดูแล

เส้นเลือดดำใหญ่บริเวณลำคอบวมเป่ง ความดันโลหิต และความอึดตัวของออกซิเจนในเลือดลดลง...หญิงสาววางมือซ้ายลงบนหน้าอกของผู้ป่วยเบาๆ ก่อนจะงอนิ้วชี้และนิ้วกลางมือขวาเป็นรูปตะขอแล้วเคาะลงไป เสียงเหมือนตีกองใหญ่ดังกระทบแก้วหู

“ลมรั่วในช่องเยื่อหุ้มปอดชนิดมีแรงดัน! ขอโทรคาร์ด้วย!”

เธอลงจากเตียง คว่ำมีดผ่าตัดจากโต๊ะวางอุปกรณ์ แล้วจรวดไปมีดลงตามแนวขอบบนของซี่โครง

ลมค้างในช่องอก ส่งผลให้ปอดและหัวใจถูกบีบอัด ต้องสอดท่อเพื่อระบายลมออก หญิงสาวกัดฟันแน่นขณะลงมีดกรีดผิวหนังเพื่อเปิดช่อง เสียงควมคุมครองดังลอดจากปากของผู้ป่วย เธอโยนมีดผ่าตัดลงบนโต๊ะวางอุปกรณ์ พอดีกับที่พยาบาลส่งอุปกรณ์หน้าตาเหมือนหอกยาวหลายสิบเซนติเมตรมาให้ เธอจ่อปลายแหลมนั้นลงบนจุดที่กรีดเอาไว้

จะทำได้ไหมนะ หากทำพลาด ปลายแหลมอาจแทงทะลุปอดหรือหัวใจ และเราอาจพรากชีวิตของผู้ป่วยคนนี้ไป มือที่ถืออุปกรณ์สั่นเทา ลมหายใจเริ่มไม่เป็นจังหวะ

ร่างกายแข็งค้างประหนึ่งวงจรที่เชื่อมต่อระหว่างสมองกับกล้ามเนื้อขาดลง

ไม่ไหว...และตอนที่เกือบจะยอมแพ้ เปลือกตาของผู้ป่วยก็เปิดขึ้นช้าๆ นัยน์ตานั้นกระจ่างใสราวกับอัญมณี เธอเห็นภาพตนเองสะท้อนบนดวงตาจำขึ้น วินาทีนั้นหัวใจของเธอปล้นกระตุกอย่างแรง

ถ้าเราไม่ลงมือ ไฟแห่งชีวิตของเด็กคนนี้จะดับสิ้น หญิงสาว

ตระหนักถึงความเป็นจริงอีกครั้ง ร่างกายซึ่งคล้ายถูกเส้นด้าย
ชักเชิดกลับมาามีเร็วแรง

“ไม่เป็นไร ไม่ต้องกลัวนะ ฉันจะช่วยเธอเอง”

เธอคลี่ยิ้มอ่อนโยนพร้อมกดฝ่ามือลงบนส่วนท้ายของ
โทรคาร์แคเรีย² สัมผัสขณะปลายแหลมแทงทะลุกล้ามเนื้อ
ระหว่างซี่โครงและเยื่อหุ้มปอดส่งมาถึงมือ

สำเร็จแล้ว เสียงร้องด้วยความยินดีแล่นขึ้นมาถึงลำคอ
แต่กลับสลายไปโดยที่ยังไม่ทันได้เปล่งออกมา

ทั้งที่สอดโทรคาร์เข้าช่องอกเรียบร้อยแล้ว แต่กลับ
ไม่ระบายออก

ทำไมกัน...อาการหน้ามีดรุนแรงเข้าสู่โคม ตอนนั้นเอง
ที่มีอหนึ่งยื่นมาตบไหล่จากด้านหลัง เธอหมุนตัวไปมอง ก่อน
จะพบชายหนุ่มใบหน้าคมเข้มในเครื่องแบบของแผนกฉุกเฉิน
ยืนอยู่

“อาจารย์...อารามากิ”

เธอเรียกชื่อเขาเสียงสั่น อารามากิ คาซูกิ แพทย์ผู้สอน
ประจำแผนกฉุกเฉินเอื้อมมือไปยังส่วนท้ายของโทรคาร์ จากนั้น
ดึงแกนที่ยื่นออกมาอย่างไม่ลังเล เมื่อโลหะรูปหอกข้างในหลุดออก
ลมก็พุ่งจากท่อที่ยังคาอยู่พร้อมเสียงหวีด

“ลมจะระบายออกมาไม่ได้จนกว่าจะดึงแกนกลางออก
พลาดตอนสุดท้ายไปนะ”

²อุปกรณ์ที่ใช้สอดเพื่อระบายลมหรือของเหลวในทรวงอก มีลักษณะ
เป็นท่อตรงยาว และมีโลหะปลายแหลมสอดไว้ตรงแกนกลางด้านใน

คำตัดสินถึงเรื่องที่ไม่น่าพลาดนั้นทำให้เธอนึกอับอาย

“ขอโทษค่ะ...” พอเห็นหญิงสาวคอดก อารามาก็ก้ม
มือใหญ่ลงบนแผ่นหลังของเธอเบาๆ

“ไม่ต้องซีมิ่หรือก คุณนี่สิ”

อารามากิซึไปยังเตียง ผู้ป่วยซึ่งเดิมร้องครางด้วยความ
ทรมานกำลังหายใจอย่างสงบ ส่วนเส้นเลือดดำใหญ่ที่โป่งพอง
อยู่ตรงลำคอหายไปแล้ว เธอเบนสายตาไปยังมอริเตอร์ คำ
ความดันโลหิตที่เคยขึ้นว่า “วัดค่าไม่ได้” กำลังแสดงค่าปกติ
ความอึดตัวของออกซิเจนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

“เพราะได้อาจารย์อารามากิช่วยไว้เลย ขอขอบคุณจริงๆ ค่ะ”

เธอกล่าวขอบคุณจากใจจริง ทว่าอารามากิกลับส่ายหน้า

“ไม่หรือก คนที่ต้องขอบคุณคือผมต่างหาก ผมตัดสินใจ
พลาด คุณเลยต้องมารักษาขั้นต้นให้คนไข้คนนี้ เคสนี้เน้นว่าหนัก
เกินไปสำหรับแพทย์ฝึกหัด แต่คุณก็ตั้งใจรักษาสุดกำลังโดยไม่
หันไปก่อน คุณเป็นคนช่วยชีวิตเด็กคนนี้ได้วันนี้”

“ฉันเป็นคนช่วย...” หญิงสาวจ้องมองใบหน้าด้านข้าง
ของผู้ป่วยซึ่งปิดเปลือกตาลงอีกครั้งคล้ายหลับไปแล้ว

“คุณมีความสามารถในการตัดสินใจ แถมยังกล้าหาญ
ด้วย เหมาะเป็นหมอฉุกเฉินนะ ถ้ายังไม่รู้ว่าจะเรียนต่อเฉพาะทาง
ด้านไหน ก็ลองเก็บแผนฉุกเฉินไว้เป็นตัวเลือกละสิ”

“หมอฉุกเฉิน...”

หญิงสาวพึมพำพลางแตะแก้มของผู้ป่วย เธอสัมผัสได้
ถึงอุณหภูมิร่างกาย รู้สึกถึงความอบอุ่นของชีวิตจากผิวหนัง
เปื้อนเลือด

“ค่ะ! ฉันจะเป็นหมอนูกเงินค่ะ!”

หญิงสาวหมุนตัวกลับไปอย่างรวดเร็ว แต่กลับพบว่า
อารามากำลังหันหลังให้และเดินจากไปโดยไม่ทราบสาเหตุ

“อาจารย์อารามากิ รอก่อนสิคะ!”

หญิงสาวพุ่งตัวออกวิ่งพร้อมร้องตะโกน ทว่าไม่เพียง
ตามไม่ทัน แต่แผ่นหลังนั้นกลับยิ่งห่างไกลออกไป

“รอก่อน! อย่าทิ้งฉันไป!”

เธอก้าวขาสุดกำลัง ตะโกนจนเสียงแหบพร่า รอบข้างถูก
ความมืดกลืนกินตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ เธอเอาแต่วิ่งสุดแรงในพื้นที่
อันมืดมิด มองไม่เห็นแม้แต่เท้าของตนเอง

“อย่าทิ้งฉันไว้คนเดียว! ขอร้องละ...คุณคาซูกิ!”

หญิงสาวเอื้อมมือออกไปหาแผ่นหลังที่เล็กลงเรื่อยๆ
เส้นสีแดงคล้ายแสงเลเซอร์พลันตัดผ่านร่างของชายหนุ่ม และ
วินาทีต่อมา อารามากิผู้ถูกแยกออกเป็นชิ้นๆ ก็ร่วงหล่นดุจตัว
ต่อไม้ล้มทลาย

ชิ้นส่วนอวัยวะกองเทินกันเป็นภูเขานาถย่อม ตรงยอด
บนสุดประดับด้วยศิระของอารามากิที่ริมฝีปากเผยออ้า แอ่ง
โลหิตเจ็มนองอยู่โดยรอบ ดวงตาไร้ประกายจับจ้องเธออย่าง
เจ็บแค้น

“ไม่นะ!”

หญิงสาวแผดเสียงดังสวบแก้วหูพร้อมดีดตัวลุกขึ้น

ลมหายใจของเธอถี่เร็ว หญิงสาวพยายามสุดเอาออกซิเจน
เข้าปอดสุดชีวิตจนเกิดเสียงคล้ายสะอึก ทว่ากลับยิ่งหายใจลำบาก
สองมือเริ่มสั่นระริก

นี่คือภาวะหายใจเกิน โคมัตสึ อากิโสะ ประเมินอาการโดยอัตโนมัติ เธอหยิบถุงกระดาษที่พับไว้ในกระเป๋าทางแกงออกมาครอบปาก จากนั้นก็หันมองรอบตัว ห้องขนาดแปดเสื่อ³ อันเรียบโล่งมีโต๊ะกับชั้นหนังสือวางอยู่ เธอกำลังนอนอยู่บนโซฟาของห้องพักแพทย์แผนกฉุกเฉินที่ตนคุ้นเคยดี

อาจเพราะรับมือได้อย่างว่องไว หรืออาจเพราะเข้าใจแล้วว่าตนกำลังทำอะไรอยู่ที่ไหน อาการหายใจลำบากจึงทุเลาลง

“อ้อ...สงสัยคงเพลอหลับไปสินะ...”

เสียงพึมพำที่เปล่งออกมาพาให้อากาศภายในห้องกระเพื่อมไปไหว อากิโสะมองนาฬิกาแขวนผนังและพบว่าเพิ่งตีสองเศษ

คืนนี้อากิโสะเข้าเวรแผนกฉุกเฉินตั้งแต่หกโมงเย็น ผู้ป่วยอาการหนักถูกหามเข้ามาอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งพื้นเตียงคืน เมื่อเห็นว่าสถานการณ์สงบลงแล้ว อากิโสะจึงตัดสินใจนอนงีบบนโซฟาสักครู่ แต่เธอคล้ายจะหลับลึกกว่าที่คาดไว้ สองสามปีก่อนหน้านั้น ไม่ว่าจะเข้าเวรดึกแค่ไหน อากิโสะก็ไม่เคยหลับลึกอย่างนี้เลยสักครั้ง ปีนี้เธออายุ 31 แล้ว บางทีความสามารถในการฟื้นตัวอาจถดถอยลง

“หรือไม่ก็อาจเพราะไม่ได้พักผ่อนดี ๆ...”

ตลอดครึ่งปีมานี้ เธอหลับไม่สนิทขึ้นเรื่อย ๆ อีกทั้งยังฝันร้ายเรื่องเดิม ๆ ทุกครั้งที่เข้านอน ส่งผลให้ทั้งร่างกายและจิตใจไม่ได้พักผ่อนดังที่ควร

อากิโสะแตะมือที่ขมับ ปลายนิ้วเปิกขึ้นเล็กน้อย

³ 1 เสื่อมีขนาดประมาณ 1.62 ตารางเมตร

ดูเหมือนว่าเธอจะร้องไห้ระหว่างหลับไป หญิงสาวใช้นิ้วชี้เกี่ยวสร้อยคอ แล้วดึงสิ่งที่ซ่อนอยู่ใต้ชุดเครื่องแบบของแผนกฉุกเฉินออกมา แหวนทองคำขาวห้อยอยู่ตรงนั้น

อันที่จริงเธอควรได้สวมแหวนวงนี้นับวันนางข้างซ้ายวินาทีที่จอประสาทตาจับภาพตัวอักษร “Kazuki & Akiho” ซึ่งสลักไว้ด้านในวงแหวน โพรงจมูกพลันแสบขึ้นมา และสายตาก็พลันพร่าเบลอ

ผ่านมาครึ่งปีแล้วนับตั้งแต่เขาจากไป ทว่าความรู้สึกกลวงเปล่าประหนึ่งทรวงอกถูกคว้านจนเกลี้ยงกลับยังคงไม่จางหาย อากิโสะคิดว่างานจะช่วยให้ลืมได้ จึงตัดสินใจกลับมาทำงานตั้งแต่เดือนก่อน เธอเริ่มยุ่งกับงานแพทย์ฉุกเฉินในโรงพยาบาลทั่วไปแห่งหนึ่งในโทโยซุ กระนั้นบาดแผลที่สลักลึกในอกกลับไม่ดีขึ้น ชำร่ายยังกลายเป็นหนองเยิ้ม คอยแต่จะทำให้หัวใจเน่าเฟะลงทุกที

“คุณคาซูกิ...ฉันเหงาจังเลยล่ะ...”

ช่วงขณะที่เสียงสั่นเครือลอดผ่านลำคอ เสียงสัญญาณเตือนพลันแผดลั่น อากิโสะเบิกตากว้าง ก่อนคว้าโทรศัพท์มือถือสีแดงสำหรับติดต่อง่ายในบนโต๊ะเตี้ยข้างๆ ขึ้นมา แล้วกดรับสายโดยไม่ลังเล

“ค่ะ แผนกฉุกเฉินโรงพยาบาลรินไกที่ 1 ค่ะ”

“หน่วยกู้ชีพโคโตครับ รับผู้ป่วยได้ไหมครับ”

“ได้ค่ะ สภาพเป็นยังไงบ้างค่ะ”

อากิโสะลุกจากโซฟา เธอรีบสาวเท้าไปยังประตูทางเข้าออกโทรศัพท์มือถือเครื่องนี้เป็นอุปกรณ์พิเศษซึ่งต่อสายกับหน่วยกู้ชีพ

โดยตรง จะติดต่อเข้ามาเฉพาะเวลาของส่งตัวผู้ป่วยที่อาการสาหัส และจำเป็นต้องได้รับการรักษาโดยเร็วที่สุดเท่านั้น

“ผู้ป่วยเป็นชายวัยสิบปลายๆ ประสบอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ ไม่มีคู่มือ ร่างชนเข้ากับเสาไฟฟ้า บริเวณออกอุกกระแทกอย่างรุนแรง ในที่เกิดเหตุ...”

อากิโอะรับฟังข้อมูลพร้อมเปิดประตูห้องพักแพทย์เพื่อไปยังแผนกฉุกเฉิน เมื่อถึงแล้วก็เขียนข้อมูลของผู้ป่วยลงบนกระดานโน้ตบนโต๊ะ เหล่าแพทย์ฝึกหัดและพยาบาลรีบเข้ามารวมตัวกันเพื่อรับทราบข้อมูล

“สัญญาณชีพล่ะ”

อากิโอะถามพลางสรุปอาการที่เป็นไปได้และวิธีการรักษาไว้ในหัว

“ความดัน 64/38 ชีพจร 110 ค่าออกแซต⁴...”

ความดันต่ำเกินไป...ผู้ป่วยอยู่ในภาวะช็อก

“รับทราบ อีกกี่นาทีถึงคะ”

“ราวห้านาทีจะถึงครับ”

อากิโอะวางสาย ก่อนจะกวาดตามองพยาบาลและแพทย์ฝึกหัดที่อยู่รอบๆ

“ชายวัยสิบกว่าปี ประสบอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ ชนออกกระแทกเข้ากับเสาไฟฟ้าอย่างรุนแรง ร่างกายอยู่ในภาวะช็อก มีความเป็นไปได้ที่จะมีเลือดออกปริมาณมากในช่องอก

⁴ ย่อมาจากคำว่า ออกซิเจนแซตเจอเรชัน (Oxygen saturation) หมายถึง ความอิ่มตัวของออกซิเจนในเลือด

กับช่องท้อง รวมถึงอาจมีกระดูกเชิงกรานหัก ก่อนอื่นต้องเปิดเส้นแล้วให้น้ำเกลืออย่างรวดเร็ว พร้อมกับเก็บเลือดไปตรวจความสมบูรณ์ของเม็ดเลือด ตรวจค่าเคมีของเลือด และตรวจค่าก๊าซในเลือดด้วย จากนั้นส่งเลือดให้ห้องแล็บเพื่อโครอสแมตซ์⁵ เตรียมให้เลือด แล้วก็ติดต่อกับกรังสีเทคนิคที่อยู่เวรให้เตรียมเครื่องเอกซเรย์เคลื่อนที่”

หลังสั่งการเสร็จ เหล่าบุคลากรต่างตอบ “ครับ/ค่ะ!” และเริ่มเคลื่อนไหวพร้อมกัน

อากิโอะสวมหน้ากากอนามัยแล้วก้าวเข้าไปในห้องฉุกเฉิน อุณหภูมิร่างกายของเธอพุ่งสูงขึ้น ผู้ป่วยต้องบาดเจ็บสาหัสแน่นอน การตัดสินใจในชั่วอึดใจของตนจะเป็นตัวกำหนดความเป็นความตายของผู้ป่วย มีเพียงช่วงเวลาที่จะมออยู่ในความตึงเครียดเช่นนี้เท่านั้น ที่เธอจะสามารถลืมเลือนความเจ็บปวดจากการสูญเสียคนที่ตนรักสุดหัวใจได้

“เอ่อ อาจารย์โคมัตสึ หนูต้องทำอะไรหรอคะ”

เสียงที่แผ่ด้วยความลังเลเรียกอากิโอะให้หันกลับไปมองแพทย์หญิงร่างเล็กผมตัดสั้นคนหนึ่งกำลังยืนห่อไหล่อยู่ เธอเป็นแพทย์ฝึกหัดปีที่ 2 ซึ่งมาฝึกงานในแผนกฉุกเฉินตั้งแต่สัปดาห์ก่อน

เธอมีความสามารถไม่น้อย แต่คล้ายจะยังไม่คุ้นชินกับจังหวะการทำงานของแผนกฉุกเฉินที่รวดเร็วจนลະระดับกับ

⁵ กระบวนการตรวจสอบความเข้ากันได้ของเลือดที่ต้องดำเนินการก่อนให้เลือดแก่ผู้ป่วย

แผนกอื่นๆ ภาพของหญิงสาวตรงหน้าซ้อนทับกับตนเองในอดีต
ทำเอาอากิโสะหลุดยิ้มออกมาได้หน้ากากอนามัย

ตอนเวียนมาที่แผนกฉุกเฉินสมัยเป็นแพทย์ฝึกหัด เราเอง
ก็ไม่ต่างกัน ตอนนั้นเราต้องรักษาขั้นต้นให้ผู้ป่วยอาการสาหัส
ตามลำพังกะทันหัน แต่เราก็พยายามรักษาอย่างเต็มที่แม้ในใจ
จะแตกตื่น

จนสุดท้ายก็ร่วมมือกับเขาคอนนั้นและช่วยผู้ป่วยเอาไว้ได้...
ความปวดร้าวเสียดแทงอยู่ในอก

“คุณช่วยเปิดเส้นกับเก็บเลือดก่อนนะ เสร็จแล้วตรวจ
ค่าก๊าซในเลือด หลังจากนั้นฉันจะคอยสั่งการต่อเอง”

“ค่ะ รับทราบค่ะ!”

อากิโสะพยักหน้าให้กับคำตอบรับของแพทย์ฝึกหัด จังหวะ
นั้นเอง เสียงไซเรนของรถฉุกเฉินดังแว่วมา

“ไปกันเถอะ” อากิโสะบอกแพทย์ฝึกหัด เธอเดินผ่าน
ประตูอัตโนมัติจากด้านในห้องทำหัตถการออกไปข้างนอก พอดี
กับที่รถพยาบาลมาจอดตรงหน้า เมื่อประตูหลังรถเปิดออกผาง
เหล่าเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ชีพก็นำเตียงเคลื่อนย้ายผู้ป่วยลงจากรถ
พร้อมเสียงดังแกรกๆ ทันที มีชายในชุดสูทสองคนลงจากรถ
ตามหลังมาด้วย ดูท่าจะเป็นผู้เกี่ยวข้องของผู้ป่วย

“ตอนนี้ชีพจรอ่อนมาก วัดความดันไม่ได้ ระดับความ
รู้สึกตัวตามเจแปนโคมาสเกล⁶ อยู่ที่ 100 ค่าออกแซตอยู่

⁶ มาตราวัดระดับความรู้สึกตัวที่ใช้ในญี่ปุ่น โดยระดับความรู้สึกตัว
100 หมายถึงผู้ป่วยไม่ได้สติ แต่ยังปกป้องได้เวลาถูกกระตุ้นให้เจ็บ

88 เปอร์เซนต์ ขณะให้ออกซิเจน 10 ลิตรต่อนาทีครับ”

เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ชีพบอกเสียงดัง คำดังกล่าวย้ำแถมว่า ตอนขอส่งตัวเสียอีก อากิโสะรีบพุ่งไปยังเตียงเคลื่อนย้ายผู้ป่วย เรอมองเด็กหนุ่มที่นอนอยู่บนนั้น หัวใจปล้นไหวหวั่นเล็กน้อย เพราะแม่สองตาจะปิดแน่น คิ้วย่นเข้าหากันด้วยท่าทางทรมาน แต่ใบหน้านั้นกลับยังคงงามจนแทบลืมหายใจ ทั้งจมูกโค้งเป็นสัน หางตาเรียวยาว คางเรียวแหลม และริมฝีปากบาง เครื่องหน้า ทุกส่วนล้วนถูกจัดวางอย่างลงตัวประหนึ่งผลงานศิลปะ

รูปลักษณะงามล้ำจนหลงนึกว่าเป็นตุ๊กตาที่บรรจงทำขึ้นนั้น ดึงดูดให้อากิโสะเผลอจ้องมอง เธอรีบส่ายหน้าและเริ่มประเมิน อาการ อาจเพราะมีแผลในช่องปาก บริเวณปากของเด็กหนุ่ม จึงเปื้อนเล็กน้อย ทว่าดูคร่าวๆ แล้วไม่พบบาดแผลรุนแรง ภายนอก ในเมื่อผู้ป่วยช็อกจากการเสียเลือดมาก นั้นย่อม แปลว่ามีเลือดออกภายใน

ก่อนอื่นต้องเร่งให้น้ำเกลือและให้เลือดเพื่อประคอง อาการไว้ พออัลตราซาวนด์หาตำแหน่งที่เลือดออกได้แล้ว ก็ผ่าตัดฉุกเฉินร่วมกับศัลยแพทย์ที่อยู่เวร...อากิโสะจำลอง ขั้นตอนการรักษาที่เหมาะสมไว้ในสมอง พลังเขินเตี้ยงเคลื่อน ย้ายผู้ป่วยไปยังห้องทำหัตถการร่วมกับเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ชีพ

“ค่อยๆ ยกนะคะ หนึ่ง สอง สาม”

เจ้าหน้าที่ย้ายเด็กหนุ่มขึ้นเตียงทำหัตถการตามที่อากิโสะ ให้สัญญาณ เหล่าพยาบาลรีบใช้กรรไกรตัดเสื้อยืดของผู้ป่วยออก รอบข้างพลันส่งเสียงฮือฮาเมื่อเห็นช่วงอกเปลือยเปล่า ผิวหนัง ตั้งแต่หัวไหล่ซ้ายถึงสีข้างด้านขวาล้วนเป็นสีแดงคล้ำ ดูแล้วน่าจะ

เป็นรอยซ้ำที่ได้มาตอนกระแทกเข้ากับเสาไฟฟ้า

เหล่าพยาบาลติดแผ่นอิเล็กทรอนิกส์ของเครื่องวัดคลื่นไฟฟ้าหัวใจ และติดเครื่องวัดชีพจร รวมถึงเครื่องวัดความดันที่ร่างของผู้ป่วย อากิโอะมองดูพร้อมเดินไปทางฝั่งศีรษะของผู้ป่วย

“คนไข้ชื่ออะไรคะ”

อากิโอะถามเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ชีพ แต่กลับมีเสียงตอบดังขึ้นจากด้านหลังว่า “อิชิตะครับ อิชิตะ เรียวซุเกะ” เธอหันไปมอง ก่อนจะเห็นชายสองคนที่ลงมาจากรถพยาบาลเมื่อครู่ยืนอยู่

“เป็นยังไงบ้างครับ คุณหมอ ดูน่าจะรอดไหม”

หนึ่งในนั้นกล่าวพลางลูบคางที่มีเคราสั้นปกคลุม ชายคนนี้อายุราวสี่สิบกลางๆ รูปร่างอวบล่ำ สวมสูทราคาถูกที่ยับย่นท่าทางโดยรวมดูเหมือนพนักงานบริษัทวัยกลางคนทั่วไป มีเพียงดวงตาเท่านั้นที่ฉายแววอันตรายดุจนกล่าเหยื่อ ด้านหลังเขาคือชายสวมแว่นตาอายุราวสามสิบกำลังหันมองไปรอบๆ คล้ายวางตัวไม่ถูก อากิโอะรู้สึกเหมือนเคยเห็นชายคนหลังมาก่อน จึงเอียงคอเล็กน้อยอย่างนึกสงสัย

“คุณเป็นญาติของผู้ป่วยหรือคะ”

“ก็ແ่แล้วครับ” ชายวัยกลางคนโบกมือปฏิเสธยกใหญ่ “ผมจะเป็นญาติของคนแบบนั้นได้ยังไง ผมก็แค่ผู้เกี่ยวข้องนิดๆ หน่อยๆ เท่านั้นเอง”

“ถ้าไม่ใช่ญาติ จั้รบกวนรอตตรงทางเดินด้านนอกนะคะ มีเรื่องอะไรเอาไว้ค่อยคุยกันทีหลังค่ะ”

“ครับๆ สภาพเจ้านั้นดูไม่น่าจะหนีรอดอยู่แล้ว ผมจะ

ยอมนั่งรอดีๆ ไม่ทำตัวเกะกะคุณหมอก็ได้”

หนึ่หรือ อากิโสะขมวดคิ้ว ก่อนที่สีหน้าของชายท่าทาง ยียวนจะเคร่งขมึ้นทันตา

“แต่คุณอย่าทำมันตายก็แล้วกัน”

อากิโสะมองพวกเขามุ่งหน้าไปยังประตูที่เชื่อมสู่ทางเดิน จากนั้นหันกลับมาหาผู้ป่วย

“คุณอิซิดะ คุณอิซิดะ รู้สึกตัวไหมคะ”

หลังเรียกเสียงดัง เปลือกตาของผู้ป่วยก็เลิ่กขึ้นเล็กน้อย เสียงคราง “อือ...” หลุดลอดจากริมฝีปาก ผู้ป่วยสติเลือนราง แต่ยังส่งเสียงครวญครางได้ แปลว่าทางเดินหายใจไม่ได้ถูกอุดกั้น

ชั่วจิตใจที่คิดเช่นนั้น ภาพความทรงจำในอดีตตอนช่วยผู้ป่วยร่วมกับอารามากิเมื่อหลายปีก่อนก็ย้อนกลับมาในหัว

อากิโสะสวมชุดพังก์แพทย์พลางนิ่งงันกับความรู้สึกคล้าย ภาพอดีตฉายซ้ำ เธอวางส่วนรับเสียงลงบนอกของผู้ป่วย แล้วเริ่มตรวจฟัง ได้ยินเสียงหายใจจากอกทั้งสองข้างชัดเจน

“จะสอดท่อเพื่อใส่เครื่องช่วยหายใจไหมคะ”

เมื่ออากิโสะตรวจฟังเสร็จแล้ว แพทย์ฝึกหัดก็ถามเธอ ขณะแหงนเขม่น้ำเกลือเข้าเส้นเลือดดำตรงหลังมือของผู้ป่วย

“ไม่ต้อง เสียงหายใจปกติดี ให้ออกซิเจนอย่างเดียวก็พอ ความดันเป็นยังไงบ้าง”

อากิโสะหันไปทางพยาบาล เธอเห็นพยาบาลอายุน้อย ส่งเสียงร้องอย่างตื่นตระหนกว่า “วัดค่าไม่ได้ค่ะ!”

“ทำไมล่ะ ก็ไม่ได้เสียเลือดมากขนาดนั้นนี่!” แพทย์ฝึกหัด

ว่าเสียงหลง

“ใจเย็นก่อน อัลตราซาวนด์ช่องท้องดูหน่อยว่ามีเลือดออกไหม ฉันจะตรวจดูช่องอกเอง”

“ระ...รับทราบค่ะ!”

แพทย์ฝึกหัดหยิบเครื่องอัลตราซาวนด์แบบพกพาบนโต๊ะวางอุปกรณ์ขึ้นมา ทาโละชันลงบนหน้าท้องผอมแห้งของผู้ป่วย จากนั้นวางหัวตรวจลงไป อากิโสะใช้หูฟังแพทย์ฟังเสียงหายใจอย่างระมัดระวังอีกครั้ง หากเป็นภาวะเลือดคั่งในช่องอกก็จะมีวินิจฉัยเบื้องต้นโดยการตรวจฟังได้

อากิโสะรวบรวมสมาธิไว้ที่โสตประสาท แต่กลับพบว่าเสียงหายใจของผู้ป่วยยังปกติดี

“ในช่องท้องเป็นยังไงบ้าง”

หญิงสาวกระซอกหูฟังแพทย์ออกพลางถาม แพทย์ฝึกหัดส่ายหน้า

“ปกติดีค่ะ ไม่มีเลือดคั่ง ไม่พบการบาดเจ็บที่อวัยวะภายในด้วย”

ถ้าอย่างนั้นก็ต้องเป็นเลือดออกจากกระดูกเชิงกรานหัก อากิโสะทาบมือสองข้างลงบนกระดูกสะโพกของผู้ป่วยแล้วกดเบาๆ เพื่อตรวจสอบว่าหักหรือไม่ กระดูกสะโพกไม่โยกคลอนแต่อย่างใด ลัมผัสได้ถึงความมั่นคงแข็งแรงผิดจากที่คาดไว้

ไม่ใช่กระดูกเชิงกรานหักอย่างนั้นหรือ! ใบหน้าอากิโสะแข็งเกร็ง ตอนนั้นเองที่พยาบาลเอ่ยขึ้น

“ความดันลดลงเรื่อยๆ ตอนนี้ค่าชีพจรเส้นเลือดแดงใหญ่ตรงลำคอไม่ได้แล้วค่ะ”

“หัวใจหยุดเต้นหรือคะ! จะเริ่มทำซีพีอาร์เลยไหมคะ!”
แพทย์ฝึกหัดร้องถามเสียงแหลม

คืนที่ได้ช่วยชีวิตผู้ป่วยกับคุณคาซูกิเป็นครั้งแรก พยาบาลก็เคยพูดอะไรทำนองนี้เหมือนกัน

ในหัวนึกถึงเรื่องในอดีตขึ้นมาอย่างไม่รู้จักเวลาเวลาอีกโตะผ่อนลมหายใจ เธอเป็นแพทย์ฉุกเฉินมาห้าปีแล้ว เคยฟันฝ่าสถานการณ์คับขันมานับครั้งไม่ถ้วน ประสบการณ์เหล่านั้นช่วยค้ำยันจิตใจ ทำให้รักษาสติไว้ได้อย่างมั่นคง

ยิ่งจน โอกาสที่ผู้ป่วยจะรอดชีวิตก็ยิ่งน้อยลง ต้องตรวจสอบสถานการณ์อย่างสุขุมและว่องไวที่สุด

“ไม่เป็นไรนะ คุณต้องรอดแน่นอน ฉันจะช่วยคุณเอง”

อากิโสะกระซิบข้างหูเด็กหนุ่มพลางเหลือบตามองจอมอนิเตอร์ กราฟปรากฏคลื่นไฟฟ้าหัวใจให้เห็นชัดเจน

หัวใจไม่ได้หยุดเต้น แต่ความดันโลหิตกลับลดต่ำจนคลำชีพจรไม่ได้ เป็นไปได้สูงว่ามีเลือดออกภายในร่างกายปริมาณมาก เพียงแต่ผู้ป่วยไม่มีภาวะเลือดคั่งในช่องอก อีกทั้งกระดูกเชิงกรานก็ไม่ได้หัก ความเป็นไปได้จึงเหลือเพียงมีเลือดออกในช่องท้อง แต่แพทย์ฝึกหัดกลับบอกว่าไม่พบ

อากิโสะใคร่ครวญอยู่หลายวินาที พอลคิดมาถึงตรงนี้ก็เบิกตากว้าง เธอเห็นเส้นเลือดดำบริเวณลำคอของผู้ป่วยนั้นขึ้นมา

ลมรั่วในช่องเยื่อหุ้มปอดชนิดมีแรงดันหรือ ไมล์ เราได้ยินเสียงหายใจจากอกทั้งสองด้าน ต้องไม่ใช่แน่ ถ้าอย่างนั้น...

“ขอเครื่องอัลตราซาวนด์หน่อย!”

อากิโสะแย่งเครื่องอัลตราซาวนด์แบบพกพามาจากมือ

แพทย์ฝึกหัด ก่อนจะแตะหัวตรวจลงบนอกของผู้ป่วยโดยไม่ลังเล บนจอแอลซีดีฉายภาพหัวใจที่กำลังเต้นตุบๆ และสิ่งสีขาวซึ่งห่อหุ้มอยู่โดยรอบ

“ภาวะบีบรัดหัวใจ!”

ภาวะบีบรัดหัวใจ คือภาวะที่มีเลือดคั่งอยู่ในถุงเยื่อหุ้มหัวใจจนไปกดเบียดหัวใจ มักเกิดจากการบาดเจ็บภายนอก

อากิโสะส่งเครื่องอัลตราซาวนด์แบบพกพาให้แพทย์ฝึกหัด จากนั้นเปิดตู้ของโตะวางอุปกรณ์แล้วหยิบเอาเข็มคาเทลิน⁷ เบอร์ 18 กับกระบอกฉีดยาขนาด 50 มิลลิลิตรออกมา เธอฉีกห่อแล้วประกอบเข็มคาเทลินความยาวเกือบสิบเซนติเมตรเข้ากับกระบอกฉีดยา ก่อนจะทาไอโซดิน⁸ ที่อกผู้ป่วยเพื่อฆ่าเชื้อ

“จะคลายภาวะบีบรัดหัวใจเหรอะคะ”

“ใช่” อากิโสะพยักหน้าตอบคำถามของแพทย์ฝึกหัด พร้อมนำปลายเข็มจ่อไปที่ใต้กระดูกกลางอกของผู้ป่วยอย่างระวังมือ

“แต่ทำแบบไม่ใช่ภาพนำทางมันอันตรายไม่ใช่เหรอะ อาจจะพลาดแทงโดนหัวใจหรือปอดก็ได้ ให้หมอโรคหัวใจมาช่วยอัลตราซาวนด์ระหว่างเจาะจะดีกว่า...”

“ขึ้นรอนานขนาดนั้น คนไข้ได้ตายแน่”

อากิโสะตอบเสียงเรียบ ทำเอาแพทย์ฝึกหัดนั่งอึ้งไป

⁷ เข็มโลหะสำหรับเจาะเพื่อฉีดหรือระบาย มีความยาวมากกว่าเข็มฉีดยาทั่วไป ใช้ในการรักษาต่างๆ เช่น การฉีดยาเข้าโพรงกระดูกสันหลัง การเจาะระบายของเหลวในเยื่อหุ้มหัวใจ

⁸ ชื่อยี่ห้อน้ำยาฆ่าเชื้อโรคกลุ่มโพวิโดนไอโอดีน

“ในแผนฉุกเฉิน การตัดสินใจอย่างสุขุมและว่องไวนั้นสำคัญที่สุด เพราะมันคือสิ่งที่จะช่วยให้ผู้ป่วยรอดได้”

อากิโสะจ่อปลายเข็มคาเทลินที่ทั้งหนาและยาวตรงบริเวณใต้กระดูกกลางอก ก่อนจะแทงลึกเข้าไปในทิศทางเดียวกับศีรษะของผู้ป่วยโดยทำมุม 45 องศา เขากลั่นหายใจ รวบรวมประสาทสัมผัสทั้งหมดให้จดจ่ออยู่กับมือที่ถือกระบอกลีเดีย หลังผ่านแรงต้านเล็กน้อย ความรู้สึกคล้ายทิ่มทะลุแผ่นยางบางเฉียบก็ส่งมาถึงปลายนิ้ว

ทะลุผ่านเยื่อหุ้มหัวใจแล้ว อากิโสะดันเข็มเข้าไปอีกราวสามเซนติเมตร จากนั้นค่อยๆ ดึงก้านสูบของกระบอกลีเดียกลับ ของเหลวสีแดงคล้ำถูกดูดเข้ามาในกระบอกลีเดียทีละน้อย

“คล่าชีพจรได้แล้วค่ะ!”

แพทย์ฝึกหัดที่คอยคล่าชีพจรบริเวณลำคอของผู้ป่วยเอียงขึ้นอย่างยินดี อากิโสะเหลือบมองสภาพของผู้ป่วย รู้ตัวอีกทีเส้นเลือดดำที่เคยหนุนเด่นตรงลำคอก็ยุบหายไปแล้ว

หลังดูดเลือดที่ค้างในถุงเยื่อหุ้มหัวใจออกจนสุดก้านอากิโสะก็ดึงเข็มคาเทลินออก

“สัญญาณชีพคงที่แล้ว อาจารย์โคมัตสึสุดยอดไปเลยค่ะ”

แพทย์ฝึกหัดชี้ไปยังจอมอนิเตอร์ด้วยความตื่นเต้นสุดขีด ค่าความดันโลหิต อัตราการเต้นของหัวใจ และความอิ่มตัวของออกซิเจนในเลือดที่ฉายอยู่บนนั้นพื้นกลับมาอยู่ในระดับที่ไม่เป็นปัญหาแล้ว

อากิโสะวางกระบอกลีเดียที่บรรจุเลือดจนเต็มลงบนชาม

รูปไต ก่อนจะยกไหล่เบาๆ

“ยังชะล่าใจไม่ได้หรอกนะ เราต้องถ่ายภาพด้วยเครื่องเอกซเรย์แบบเคลื่อนที่ก่อน ถ้าไม่เจอปัญหาที่ส่งไปซีทีสแกน^๑ จะได้ดูว่ามีเลือดออกในกะโหลกศีรษะไหม นอกจากนี้ยังต้องติดสายระบายไว้ในถุงเยื่อหุ้มหัวใจด้วย แต่เรื่องสายระบายเยื่อหุ้มหัวใจนี้ให้หมอโรคหัวใจที่อยู่เวรมาทำเถอะ แล้วก็ต้องให้หมอศัลย์ที่อยู่เวรมาตรวจว่ามีกระดูกหักตรงไหนหรือเปล่านอนนั้น...”

ระหว่างอากิโสะรายงานว่าต้องทำอะไรต่อ แพทย์ฝึกหัดก็ร้อง “อ๊ะ” ขึ้นมา

“คนไข้เหมือนจะได้สติแล้วนะคะ”

ผู้ป่วยลืมตาขึ้น ลูกตาของเขาขยับไปมา กลอกมองทั่วห้องทำหัตถการด้วยท่าที่กระวนกระวาย

“คุณอิซิดะใช่ไหมคะ”

อากิโสะถอดหน้ากากอนามัยออกแล้วเอ่ยเรียก ผู้ป่วยหรืออิซิดะ เรียวซูกะ เบิกดวงตาเรียวยาวออกกว้างคล้ายตกใจ

“ที่นี่คือแผนกฉุกเฉินของโรงพยาบาลรินไกที่ 1 ค่ะ คุณประสบอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์แล้วถูกพามาที่นี่ ฟังเข้าใจไหมคะ”

เรียวซูกะกอดคางลงเล็กน้อย ดูเหมือนสติจะแจ่มชัดขึ้นมากแล้ว ในเมื่อรู้สึกตัวแบบนี้ แสดงว่าโอกาสมีเลือดออก

^๑ การตรวจเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ ให้ภาพที่มีมิติและมีรายละเอียดมากกว่าการเอกซเรย์ปกติ

ในกะโหลกศีรษะน่าจะต่ำ อากิโสะคลีี่ยมออกมาด้วยความ
โล่งใจ

“ไม่เป็นไร ไม่ต้องกังวลนะคะ คุณจะปลอดภัยแน่นอน”

“...คุณช่วยผมไว้เหอะครับ” เรียวซูกะเค้นเสียงเบาหวิว
ออกมา

“ใช่ค่ะ คุณพยายามได้ดีมากเลยนะคะ”

อากิโสะหยิบผ้าก๊อชปลอดเชื้อจากโต๊ะวางอุปกรณ์ขึ้นมา
แล้วเช็ดคราบเลือดบริเวณปากของเรียวซูกะออก ใบหน้าที่
แข็งเกร็งของเรียวซูกะค่อยๆ ผลิตี๋มดูจืดจางไม่แย้มกลีบ

ใบหน้าที่กำลังระหว่างชายหญิงนั่งดงามจนดูเหมือนจริง
เมื่อประดับด้วยรอยยิ้มก็พาให้หัวใจเต้นแรง

“ขอบคุณที่ช่วยผมไว้เหอะครับ ขอบคุณจริง ๆ”

เรียวซูกะแนบแก้มเข้ากับมือของอากิโสะ สัมผัสผิว
เนียนลื่นราวกับเครื่องเคลือบส่งผ่านถุงมือยาง กระตุ้นความรู้สึก
วาบหวามจนอากิโสะเพลอชักมือกลับ

เรียวซูกะซ่อนตามองอย่างจุนงง ตอนนั้นเองเสียง
ครี๊ดคราดหนักๆ ดังขึ้น พอหันไปมองก็พบว่านักรังสีเทคนิค
ที่อยู่เวรกำลังเข็นเครื่องเอกซเรย์แบบเคลื่อนที่เข้ามา

อากิโสะบอก “เดี๋ยวเราจะถ่ายภาพเอกซเรย์กันก่อน
นะคะ” แล้วถอยออกไป นักรังสีเทคนิคเข็นเครื่องเอกซเรย์
ไปข้างเตียง ก่อนจะเริ่มขยับอาร์มเพื่อเตรียมถ่ายภาพ

ทำไมถึงได้หวั่นไหวขนาดนี้กันนะ ขนาดตอนหาชีพจร
ของเขาไม่เจอเมื่อครู่เนี่ย เรายังรับมือได้อย่างเยือกเย็นอยู่เลยแท้ๆ
...หญิงสาวมองใบหน้าที่ด้านข้างของเด็กหนุ่มบนเตียง ไม่เพียง

เครื่องหน้าที่งดงามเท่านั้น หากแต่ทั้งสีหน้า น้ำเสียง และกิริยา
ท่าทางของเขา ทุกอย่างล้วนแฝงไว้ด้วยเสน่ห์เย้ายวนอย่างน่า
ประหลาด

สัญชาตญาณซึ่งลึ้มเลื่อนไปนับตั้งแต่สูญเสียคนรักถูก
กระตุ้น บริเวณท้องน้อยค่อยๆ อุ่นร้อนขึ้นมา

เรียวซูกะชำเลื่องมอเธอ ใบหน้านั้นประดับรอยยิ้มหวาน
เยิ้ม อากิโสะหลุบตาหลบทันที

ปฏิกริยาตุจสาวเรกรุ่นของตนทำให้อากิโสะนึกถึงกิจ
ตัวเองขึ้นมาอย่างรุนแรง

เตียงสำหรับเคลื่อนย้ายผู้ป่วยจากไปพร้อมเสียงล้อ

ผ่านไปกว่าหนึ่งชั่วโมงนับตั้งแต่อิซิดะ เรียวซูกะ ถูกส่งตัว
มาอย่างเร่งด่วน หลังรักษาภาวะบีบรัดหัวใจจนอาการโดยรวม
คงที่ เขาก็ได้อายุรแพทย์โรคหัวใจที่อยู่เวรมาติดตามระบายน
ถุงเยื่อหุ้มหัวใจให้ ก่อนจะถูกย้ายไปยังหอผู้ป่วยของแผนก
ฉุกเฉิน

พอถึงเข้าก็คงจะได้แพทย์เจ้าของไข้มาวางแผนการรักษา
กับการทำกายภาพฟื้นฟู

อากิโสะเพิ่งกลับมาทำงานได้เดือนเดียว เธอได้รับการ
ยกเว้นให้ไม่ต้องดูแลผู้ป่วยใน หลังจากนั้นจึงไม่จำเป็นต้อง
ข้องเกี่ยวกับเด็กหนุ่มคนนั้นอีก

อากิโสะเสียดผมขึ้นลวกๆ ความรู้สึกที่ค้างคาอยู่ในอก
หลังได้คุยกับอิซิดะ เรียวซูกะ ยังคงไม่จางหาย เธอนึกสมเพช
ตนเองที่จิตใจว้าวุ่นเพราะเด็กอายุไม่เท่าไร

อากิโอะวางมือแนบอก ใช้ฝ่ามือสัมผัสความแข็งของ
แหวนใต้ชุดเครื่องแบบ ภาพใบหน้าคมเข้มและร่างกำยำของ
คนที่รักสุดหัวใจย้อนกลับมาในความคิด พาให้ความเศร้าอัน
ลึกลับเ่อล้นขึ้นมา

“คุณคาซูกิ...”

เพียงเรียกชื่อนั้น ความร้อนรุ่มยุบยิบที่คั่งค้างอยู่ใน
ท้องน้อยก็หายวับไป เมื่อกลับมาสงบใจได้แล้ว อากิโอะก็หันไป
หาแพทย์ฝึกหัดซึ่งกำลังพิมพ์บันทึกการรักษาลงในระบบเวช-
ระเบียน

“ฝากกรอกประวัติคนไข้หน่อยนะ เดี่ยวฉันจะไปคุยกับ
คนที่อยู่ตรงทางเดินก่อน”

“อ๊ะ รับทราบค่ะ ว่าแต่คนพวกนั้นเป็นใครหรือคะ”

“ไม่รู้สิ” อากิโอะเอียงคอบอก ปกติเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ชีพ
ต้องแจ้งให้ทราบแล้ว แต่อาการของเรียวซูเกะย่ำแย่เกินไป เธอ
จึงไม่ว่างฟังรายละเอียด

“เอาเถอะ เดี่ยวถามเจ้าตัวดูก็รู้เองแหละ ฉันฝากจัดการ
ประวัติคนไข้ด้วยนะ”

อากิโอะโบกมือน้อย ๆ ก่อนออกไปยังระเบียงทางเดิน
ชายสองคนซึ่งนั่งรอนบนเก้าอี้ตัวยาวผุดลุกทันที

“อิชิตะรอดไหมครับ!”

ชายหนุ่มที่สวมแว่นตาเรียบสาวเข้ามาใกล้ พออากิโอะ
ตั้งท่าจะตอบ ชายวัยกลางคนก็ผลักชายหนุ่มคนนั้นออกไป
อย่างไม่ไยดี แล้วก้าวมายืนตรงหน้าเธอแทน

“สรุปว่าไงครับคุณหมอ ไอ้อิชิตะมันยังไม่ตายใช่ไหม”

ชายวัยกลางคนกตเลียงลงต่ำ สองตาแดงกำส่องประกาย คมกล้า ลำคอของเขาหนาจนกลัดกระดุมคอเสื้อไม่ได้ ร่างที่ใหญ่โตด้วยไขมันและกล้ามเนื้อดันเสื้อเชิ้ตขึ้นมา ความน่าเกรงขามนั้นทำให้อากิโอะถึงกับเพลลถอยหลังไปหนึ่งก้าว

“พะ...พวกคุณไม่ใช่ญาติของคุณอิชิตะสินะคะ”

“ก็บอกแล้วไงครับว่าไม่ใช่ อย่าพูดจาน่าขนลุกแบบนั้นสิครับ”

“ฉันฉันกับอกอะไรไม่ได้ค่ะ เพราะแพทย์มีหน้าที่รักษาความลับของคนไข้”

“คุณหมอ ไม่ใช่เวลามาพูดเรื่องพวกนี้นะ รีบๆบอกมาเถอะน่า”

ชายวัยกลางคนขยี้เรือนผมมันเยิ้มอย่างขจัดใจ อากิโอะเห็นท่าที่คุกคามนั้นจึงค่อยๆ สอดมือลงในกระเป๋าสุดเครื่องแบบ แล้วกำโทรศัพท์มือถือสำหรับติดต่อภายในเอาไว้แน่น

แผนกฉุกเฉินต้องรับผู้ป่วยมากหน้าหลายตา ในบรรดาผู้ป่วยเหล่านั้นมีอยู่บ้างเหมือนกันที่สังกัดองค์กรนอกกฎหมาย และชายตรงหน้าก็มีกลิ่นอายแบบเดียวกับพวกยาгуซ่าที่เธอเคยเจอ

“ไม่ว่าคุณจะทำอย่างไร ฉันก็บอกอาการคนไข้ให้คนอื่นรู้ไม่ได้ค่ะ แล้วนี่พวกคุณเป็นใครกันแน่คะ”

หากเขาแนะนำตัวว่าตนสังกัดองค์กรนอกกฎหมาย เธอต้องรีบติดต่อเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยทันที

“อ้อ นี่เอง คุณยังไม่รู้ว่าพวกผมเป็นใครสินะ” ชายวัยกลางคนสอดมือเข้าไปใต้อกเสื้อสูท